

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, declarat de avocatul Vladislav Ciobanu-Nițuleac, în numele inculpatului

Platon Boris Xxx, născut la xxx, originar și locuitor al mun. Xxx, str. Xxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 31 martie 2017, Platon Boris a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Grosu V. prejudiciul material în sumă de 6000 lei și moral de 2000 lei, în rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 iunie 2015, aproximativ ora 17.30, inculpatul Platon Boris, aflându-se în loc public, pe str. Movila lui Burcel 49, mun. Chișinău, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, încălcând grosolan ordinea publică, prin acțiunile sale intenționate dând dovadă de un cinism și obrăznicie deosebită, față de mai multe persoane, s-a apropiat de automobilul „Mitsubishi Colt”, număr de înmatriculare Xxx, care aparține lui Grosu V., cu care a intrat în conflict, după ce adresându-se cu cuvinte necenzurate, i-a aplicat multiple lovituri cu o lopată în regiunea spatelui și cu pumnii în diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.2021/D din 06.09.2015, echimoze și excoriații la nivelul hemitoracelui stâng, care a fost cauzată prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, calificându-se ca vătămare neînsemnată și în conformitate cu leziunile corporale constatate, s-a acționat traumatic de circa 7-8 ori.

În cadrul conflictului Platon B. a deteriorat oglinda retrovizorie a automobilului „Mitsubishi Colt”, număr de înmatriculare xxx, din partea șoferului, cauzându-i părții vătămate o daună materială în sumă de 4000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a declarat că stând lângă automobilul respectiv, din partea șoferului, partea vătămată l-a insultat pe el și pe tatăl său. I-a fost neplăcut și ofensator, a luat lopata și i-a aplicat părții vătămate una sau două lovituri în spate, după care s-a dat în urmă și s-a lovit de oglinda automobilului. A observat că în automobilul părții vătămate se afla o doamnă, care după conflict a ieșit din mașină și a continuat să-l înjure. Ulterior, a venit poliția, care a fost chemată de tatăl său.

Totodată, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Grosu V. a relatat că, aflându-se la volanul automobilului „Mitsubishi Colt”, se deplasa pe str. Movila lui Burcel. În fața casei nr.49 era parcat un microbus „Mercedes”, în jurul căruia se aflau oameni. S-a adresat către șoferul acestei mașini cu rugămintea de a elibera trecerea, însă a primit un refuz într-o formă vulgară. În timpul conflictului cu șoferul, fiul a ridicat mâinile în care avea un coteleț cu amenințarea că îl va arunca peste automobil. Conflictul a durat vreo 20-30 minute. I-au fost aplicate lovituri cu lopata din spate, apoi a fost lovit cu mâinile și picioarele în regiunea corpului, capului. A fost deteriorată oglinda automobilului din partea stângă.

Martorul Rusu V. a declarat că partea vătămată s-a adresat urât către inculpat și tatăl acestuia. Ulterior, a urmat bătaia, inculpatul a luat o lopată și l-a lovit de 2-3 ori pe partea vătămată în spate, victima s-a lovit de automobilul său și a rupt oglinda. După ce i-au despărțit, partea vătămată a chemat poliția.

Martorul Ivanțov O. a relatat că în momentul când șoferul a hotărât să schimbe locul microbusului pentru a avea posibilitatea de a trece, Grosu V. s-a întors pentru a deschide ușa de la automobil, însă a fost lovit de către inculpat cu lopata. Ea s-a speriat și le-a spus că va chema poliția, la ce tatăl inculpatului i-a răspuns să cheme pe cine dorește, că fiul său nu va păți nimic, deoarece este minor. Inculpatul a aplicat lovituri numai cu lopata, în momentul căruia a fost deteriorat și automobilul, și anume oglinda din partea stângă.

Potrivit certificatului de la “Autospace” SRL, din 30.06.2016, costul oglinzii deteriorate este de 4000 lei.

Conform ordonanței și procesului-verbal din 13.08.2015, de la Tacu V. a fost efectuată ridicarea înregistrării video, cu imagini video ale incidentului, care au fost înregistrate pe un DVD-R, care au fost examinate și recunoscute ca mijloc de probă prin ordonanța din 26.10.2015.

Potrivit procesului-verbal din 13.08.2015 de examinare a CD DVD/R, este descris incidentul între Grosu V. și Platon B.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr.2021/D din 06.09.2015, la Grosu V. s-au constatat vătămări corporale sub formă de echimoze și excoriații la nivelul hemitoracelui stâng, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care se califică ca vătămare neînsemnată. În conformitate cu leziunile corporale constatate se presupune că asupra corpului s-a acționat traumatic de circa 7-8 ori.

Astfel, inculpatul a acționat cu intenție directă, fapta a fost comisă în stradă, într-un loc public. Aplicarea multiplelor lovituri cu o lopată în regiunea spatelui și cu

pumnii în diferite părți ale corpului părții vătămate, demonstrează cu certitudine că inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut survenirea consecințelor, admitea în mod conștient survenirea acestor urmări, având ca urmare vătămări neînsemnate. Circumstanțele constatate fiind confirmate atât prin declarațiile părții vătămate, a martorilor, precum și prin raportul de expertiză medico-legală.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este o poziție de apărare, dată cu scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta comisă sau de a reduce pedeapsa.

Este neîntemeiată cerința avocatului privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în prevederile art. 78 Cod contravențional, deoarece delimitarea dintre huliganism ca infracțiune penală și huliganism ca contravenție se face ținându-se cont de gravitatea încălcării ordinii publice, care se determină din circumstanțele cauzei, inclusiv locul și metodele săvârșirii faptei, intensitatea, durata lor.

Or, inculpatul a încălcat grosolan ordinea publică, care s-a manifestat prin acostarea jignitoare a părții vătămate, tulburând ordinea publică, cât și liniștea persoanelor, care s-au implicat în incident, și ca urmare a aplicat violență asupra persoanei cu un obiect și anume lopata, care a dus la vătămarea integrității corporale a părții vătămate.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită, săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, că inculpatul nu are antecedente penale, că lipsesc circumstanțe agravante, ca circumstanță atenuantă fiind reținută săvârșirea infracțiunii de către un minor, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă prin aplicarea unei pedepse non privative de libertate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune, luând în calcul că inculpatul anterior nu a fost condamnat și a comis infracțiunea în timpul minoratului.

La fel, instanța a reținut că partea vătămată și-a susținut acțiunea civilă înaintată, solicitând încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material de 6000 lei, care include suma de 4000 lei pentru oglinda deteriorată și 2000 lei pentru reparația automobilului și a hainelor, și a celui moral de 5000 lei.

Inculpatul a recunoscut parțial cerințele înaintate în acțiunea civilă și anume prejudiciul material de 6000 lei, exprimând dezacordul în privința încasării prejudiciului moral de 5000 lei.

Instanța a constatat că lui Grosu V. i-a fost cauzat prejudiciu material pentru oglinda deteriorată în sumă de 4000 lei, fapt confirmat prin certificatul eliberat de SRL „Autospace”, concluzionând de a încasa de la inculpat în beneficiul părții vătămate suma de 6000 lei, care include suma de 4000 lei cu titlu de prejudiciu material în urma deteriorării oglinzii automobilului și 2000 lei pentru reparația automobilului și deteriorarea hainelor, cât prejudiciul moral în mărime de 2000 lei.

3. Avocatul Vladislav Ciobanu-Nițuleac a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, iar acțiunile inculpatului să fie încadrate în prevederile art. 78 Cod contravențional.

Apelantul a indicat că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal.

Din partea inculpatului nu a existat intenția directă de a iniția un conflict cu persoana necunoscută, iar acțiunile inculpatului au fost precedate de injuriile aduse de către partea vătămată în adresa inculpatului și a tatălui său. Conflictul a apărut în urma provocării de către victimă a unui certe, iar vătămările corporale cauzate victimei urmează a fi încadrate în prevederile art. 78 Cod contravențional.

Acțiunea civilă nu este probată, nu a fost prezentat bon de plată privind procurarea oglinzii sau reparația acesteia dacă a avut loc, nici careva alte bunuri privind cheltuielile suportate.

Din aceste considerente, instanța urma să admită în principiu acțiunea civilă, iar partea vătămată să se adreseze în ordinea procedurii civile.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, apelul a fost admis, casată sentința în latura pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Lui Platon Boris, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 70 alin. (3), 79 alin. (1) Cod, penal i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 1 an.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

Instanța de apel a reținut că urmărirea penală și judecarea cauzei în prima instanță s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege și, respectiv nu se constată încălcări care atrag nulitatea probelor administrate și a actelor procedurale efectuate.

Sentința cuprinde elementele definiției condamnării, prevăzute de art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, fiind descrisă fapta infracțională ca fiind dovedită, forma și gradul de vinovăție a inculpatului, motivele și consecințele săvârșirii infracțiunii de către inculpat, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care au fost respinse argumentele apărării. Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, au fost obținute legal, fiind admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Acțiunea civilă a fost soluționată în conformitate cu prevederile art.387 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală.

Astfel, inculpatul a acționat cu intenție directă având în vedere că fapta a fost comisă în stradă, într-un loc public, și că partea vătămată nu avea careva obiecte care ar putea crea un pericol real și iminent pentru viața și sănătatea lui sau crea careva amenințări reale. Acțiunile inculpatului, aplicarea multiplelor lovituri cu o lopată în regiunea spatelui și cu pumnii în diferite părți ale corpului părții vătămate, demonstrează cu certitudine că el își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut survenirea consecințelor, admitea în mod conștient survenirea acestor urmări, care au dus la cauzarea părții vătămate a echimozelor și

excoriațiilor la nivelul hemitoracelui stâng. Circumstanțele constatate fiind confirmate atât prin declarațiile părții vătămate, a martorilor, precum și prin raportul de expertiză medico-legală.

Este neîntemeiată cerința avocatului privind încadrarea acțiunilor inculpatului în prevederile art.78 Cod contravențional, deoarece delimitarea dintre huliganism ca infracțiune penală și huliganism ca contravenție se face ținându-se cont de gravitatea încălcării ordinii publice, care se determină din circumstanțele cauzei, inclusiv locul și metodele săvârșirii faptei, intensitatea, durata lor.

Inculpatul a încălcat grosolan ordinea publică, care s-a manifestat prin acostarea jignitoare a părții vătămate, tulburând ordinea publică, cât și liniștea persoanelor, care s-au implicat în incident, și ca urmare a aplicat violență asupra persoanei cu un obiect și anume lopata, care a dus la vătămarea integrității corporale a părții vătămate.

Soluția instanței de fond privind vinovăția inculpatului este pe deplin justificată, or, vina acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, este dovedită integral prin probele administrate.

Instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, ca huliganismul agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită, săvârșită cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu reprezintă temei pentru achitare, devreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii administrate și apreciate de prima instanță – relevante în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel dovedesc cu certitudine participarea acestuia la săvârșirea infracțiunii imputate.

Versiunea inculpatului a fost combătută prin împrejurările stabilite și probele administrate, fiind apreciată ca o tentativă de a evita răspunderea penală.

În speță, fapta comisă de inculpat depășește gradul de pericol social prejudiciabil al contravenției, atingând gradul prejudiciabil al infracțiunii constatate.

Inculpatul nu se limitează doar la acostarea jignitoare în loc public a părții vătămate sau la alte acțiuni similare ce încalcă normele morale, tulbură ordinea publică și liniștea persoanei fizice, or, acțiunile lui au un caracter complex, care include ca acțiune principală - încălcarea grosolană a ordinii publice, manifestată prin tulburarea ordinii publice și liniștii, însoțite cu amenințarea aplicării violenței față de victimă.

Reieșind din circumstanțele concrete ale faptei comise, motivul condiționat de dorința inculpatului de a-și demonstra atitudinea sfidătoare față de mediul în care se află, lipsa unui scop rațional însoțit de o izbucnire emoțională și nemotivată, precum și bazată pe un pretext nesemnificativ și disproportionat – confirmă cert caracterul huliganic al acțiunilor infracționale ale inculpatului.

Totodată, la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa penală aplicată inculpatului, prima instanță nu a acordat deplină eficiență art. 7, 61, 70, 75, 79 și 90 Cod penal, pedeapsa fiind individualizată contrar prevederilor legale.

Astfel, prima instanță nu a soluționat corect chestiunea privind aplicarea prevederilor art. 79 alin. (3) Cod penal, sub aspect că nu a reținut o circumstanță excepțională, importantă și evidentă, or, potrivit materialelor dosarului, inculpatul la data comiterii infracțiunii era minor, iar prezența minoratului, prin prisma prevederilor

art. 79 alin. (1) Cod penal, reprezintă o circumstanță excepțională a cauzei, care trebuie luată în considerare, în mod obligatoriu, la aplicarea pedepsei penale.

Însă, prima instanță a stabilit inculpatului o măsură de pedeapsă incomensurabilă cu persoana lui, motiv pentru care sentința urmează a fi casată în sensul micșorării termenului închisorii.

În acest sens, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 70, 75, 79, 90 Cod penal, că în privința inculpatului s-a constatat circumstanța excepțională – minoratul persoanei care a comis infracțiunea, cât și situația familiară grea a inculpatului minor, concluzionând că pentru reeducarea și corectarea lui este necesară aplicarea pedepsei penale prevăzute de lege - închisoarea, sub limita minimă prevăzută de legea penală, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

5. Avocatul Vladislav Ciobanu-Nițuleac a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, de încetare a procesului penal cu reîncadrarea acțiunilor inculpatului în prevederile art. 78 Cod contravențional.

Recurentul a invocat că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal.

Din partea inculpatului nu a existat intenția directă de a iniția un conflict cu persoana necunoscută, iar acțiunile inculpatului au fost precedate de injuriile aduse de către partea vătămată în adresa inculpatului și a tatălui său, fapt confirmat de către martori în instanța de judecată.

Conflictul a apărut în urma provocării de către victimă a unui certe cu injurii în adresa tatălui inculpatului.

Respectiv vătămarile corporale cauzate victimei urmează a fi încadrate în prevederile art. 78 Cod contravențional, deoarece acestea sunt neînsemnate și nu prezintă pericol pentru viață.

Acțiunea civilă a fost admisă greșit, fără să fie probată, nefiind prezentat bon de plată privind procurarea oglinzii sau reparația acesteia dacă a avut loc, precum și nu a fost prezentat nici careva alte bonuri privind cheltuielile suportate.

Astfel, acțiunea civilă urma să fie admisă în principiu.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 400-402, 405, 412-415 alin.(2) CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul avocatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că acest recurs nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate, martorilor Rusu V. și Ivanțov O., certificatul de la „Autospace” SRL din 30.06.2016 că costul oglinzii deteriorate este de 4000 lei, procesul-verbal din 13.08.2015 de examinare a CD DVD/R în care este descris incidentul respectiv, raportul de expertiză medico-legală nr.2021/D din 06.09.2015 că la Grosu V. s-au constatat vătămări corporale sub formă de echimoze și excoriații la nivelul hemitoracelui stâng, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care se califică ca vătămare neînsemnată. În conformitate cu leziunile corporale constatate se presupune că asupra corpului s-a acționat traumatic de circa 7-8 ori, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal - acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită, săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Astfel, argumentul recurentului privind recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 78 alin. (1) Cod contravențional este absolut neîntemeiat, deoarece norma vizată prevede răspundere contravențională doar pentru maltratarea sau alte acțiuni

violente care au cauzat vătămare neînsemnată a integrității corporale. Însă, în speță, aceste acțiuni depășesc limitele prescrise în articolul menționat, deoarece au fost produse în loc public, cu încălcarea grosolană a ordinii publice, cu cinism și obrăznicie deosebită, cu aplicarea obiectelor pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății, aceste calificative regăsindu-se în dispoziția art. 287 alin. (3) Cod penal.

În același timp, instanțele corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind mărimea prejudiciului material și moral cauzat părții vătămate.

Or, conform prevederile art. 219 alin. (4), 220 alin. (3), 387 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 1423 Cod civil, la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, etc. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil. O dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte. ***Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată*** în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. ***Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată***, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o

competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vladislav Ciobanu-Nițuleac, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în privința inculpatului Platon Boris Xxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 ianuarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun